

Vết Sẹo

CHƯA LÀNH

MX Phạm Huê & Ngô Chi

Ngày Chủ Nhật 2/10/ 2016, *đúng 44 năm ngày chiến thắng Quảng Trị và tròn 62 năm ngày thành lập Binh Chủng Thủy Quân Lục Chiến, Hội TQLC Scaramento* họp mặt tổ chức để vinh danh và *thương tiếc những anh hùng TQLC* hy sinh cho sự tồn tại của miền Nam Việt Nam, để ghi nhớ chiến công lịch sử và tưởng nhớ bao chiến sĩ đồng đội đã hy sinh trong cuộc chiến.

Binh Chủng Tổng Trừ Bị Thủy quân lục chiến hình thành do nhu cầu cấp thiết của đất nước khi CS miền Bắc bành trướng chiến tranh xâm lược miền Nam. Trong suốt cuộc *chống quân xâm lược*, vị trí và vai trò của *Sư Đoàn TQLC* đã gắn bó với tất cả các chiến trường lớn từ U Minh, Đố Xá, Hạ Lào, Quảng Trị, Cam Bốt, Mậu Thân v.v.. trong các cuộc hành quân ở khắp mọi *miền đất nước, từ Bến Hải đến Cà Mau, từ Cao Nguyên đến đồng bằng*, chúng ta hãnh diện với thành quả mà chúng ta đạt được.... Bao chiến tích đã đem lại vinh quang cho màu cờ sắc áo, thì cũng đã có bao chiến sĩ hy sinh và hàng ngàn thương binh đã để lại một phần thân xác trên khắp quê hương Việt Nam.

Trận Quảng Trị hay Mùa Hè Đỏ Lửa năm 1972 đã làm hao tổn nhiều xương máu chiến sĩ nhất trong quân sử QLVNCH nói chung và Binh Chủng TQLC nói riêng. Chúng ta không bao giờ quên ơn những đồng đội đã nằm xuống.

Những gì chúng ta có được ngày hôm nay phần lớn là do những hy sinh của những người anh hùng vô danh đó. Chúng ta có bổn phận phải tiếp tục chiến đấu và làm tất cả những gì có thể để cho thế hệ con em biết về chiến công oanh liệt của TQLC *tại Cổ Thành Quảng Trị* ngày 16/9/1972, một ngày phải ghi vào quân sử của QLVNCH.

Qua 8 lần được tuyên dương trước quân

Thủy Quân Lục Chiến

đội, quân kỳ BC/TQLC được 8 anh dũng bội tinh với ngành dương liễu. Kể từ năm 1974, tất cả quân nhân các cấp được mang dây biểu chương màu Tam Hợp.

Chúng ta phải ghi ơn mấy ngàn chiến sĩ đồng đội đã hy sinh mạng sống, hàng ngàn thương binh trong số có nhiều người đã trở thành tàn phế không được chữa trị và đang sống lây lất tại quê nhà...và bồn phận của chúng ta là gì đối với TPB/TQLC?

Chúng ta biết ơn những thân nhân của TQLC đã chịu sự mất mát to lớn trong trận chiến, *cũng như gian khổ theo bước* quân hành của Binh Chủng, nhất là chịu nhiều tủi nhục sau khúc quanh đen tối của lịch sử sau ngày 30/4/75.

Một ngày Chủ Nhật đẹp trời, mấy anh em quán trà Bốn Phương Oakland chúng tôi đi lên Sacramento dự sinh nhật 62 tuổi TQLC/VNCH. Đường xa nhưng nổi háo hức làm thời gian như rút lại và khi đến nơi thì vừa đúng lễ chào cờ: giây phút hết sức cảm động đến rùng người...Nghe quốc ca, càng lúc càng thấy tưởng tiếc một thời... một thời quân đội anh hùng, vì dân vì nước. Đặc biệt gặp lại những đồng đội Mũ Xanh trong tình nghĩa anh em, mừng tủi ôm nhau nhắc lại những kỷ niệm xưa.

Trên khán đài, trong phần kể lại những chứng tích lịch sử, một anh Mũ Xanh đã từng chiến đấu oai hùng nói trong nghẹn ngào:

–“Ai đã là TQLC ít nhiều đều còn lại những vết sẹo..”.

Quả thật vậy, nghe những chiến công và những hy sinh từ lúc thành lập Binh Chủng cho đến ngày tan hàng, chúng ta đều cảm phục vô cùng những người lính đứng trước làn tên mũi đạn cho miền Nam thanh bình được từng ngày từng giờ.

Nghe đến những vết sẹo tôi lấy làm tủi hổ và đôi lúc cũng vinh dự ké vào chiến tích của các anh Mũ Xanh:

Ngày đó, sau 1972, những lớp trai trẻ chúng tôi theo lời gọi khi tổ quốc lâm nguy, đa số bỏ trường lớp gia nhập quân đội, vào các quân trường. Khi các anh chiếm lại Cổ Thành Quảng Trị thì chúng tôi còn là những khóa sinh và khi ký hiệp định Paris xong, lễ quân lực năm đó, 19/6/1973, chúng tôi được đứng trong hàng ngũ diễn hành của một quân đội hùng mạnh.

Không thể tin được 2 năm sau chưa tròn, một quân đội uy dũng như thế tan hàng. Người lính nào sống sót cũng mang những vết sẹo, vết sẹo thân xác là những kỷ niệm, những chiến công và là những đau nhức khi trở gió trở trời đến suốt đời.

Nghe các anh kể về những trận đánh và những vết sẹo trên thân mình, tôi cũng hãnh diện dù chỉ có tham chiến vài ngày vào trận cuối. Tôi kể với các anh là thằng bạn ra cùng đơn vị với tôi cũng bị thương suýt chết. Dù ở quân đội có 3 năm, chiến đấu có 1 tuần nhưng chúng tôi có tham dự trận cuối. Trận đánh trong nỗi hồi hộp với một mất một còn, với tàn hơi không có phi pháo yểm trợ, không còn liên lạc với cấp trên nữa. Trận đánh mà sau này được biết CS sợ tổn thất đã tránh đi, quyết bảo

toàn lực lương vào Sài Gòn để nhận sự đầu hàng của “T.T” Dương Văn Minh và những người cơ hội.

Nhưng bên cạnh có những vết sẹo tâm hồn sau hơn 40 năm vẫn chưa lành, biết bao giờ lành khi nhìn lại dân vẫn khổ, tổ quốc vẫn lâm nguy, giang sơn nhiễm độc, tệt hại và tệt nạn mọi mặt từ giáo dục, đời sống, môi trường ...

Ngồi bên các anh dày dạn kinh nghiệm, từng trải chiến đấu và chiến công, tôi người mới ra trường khi Tổng Thống Thiệu từ chức, và **ra đơn vị TQLC cùng** các anh được một tuần ở mặt trận Đông Bắc Sài Gòn.

Khi phi trường Biên Hòa bốc cháy và phi trường Tân Sơn Nhất đang bị pháo kích thì những đơn vị Dù, SĐ18, TQLC đang đụng độ từng cụm để chặn quân thù. Đây là lúc hấp hối của Sài Gòn, Sài Gòn không bỏ chạy và người dân lo lắng sợ hãi, cũng là lúc đối diện với chế độ Cộng Sản sắp cai trị bằng bạo lực với hơn 5 sư đoàn đang bao vây.

Những người biết sợ Cộng Sản đã quá muộn, những người sống nhờ miền Nam Tự Do mặc sức chống đối VNCH như ký giả ăn mày, bọn đối lập, bọn giả danh tôn giáo, văn nghệ sĩ vô trách nhiệm, lớp ăn trên ngồi trước thiên tả v.v..Tất cả bắt đầu vỡ mộng cho đến khi thật sự tan đi ảo tưởng Cộng Sản chỉ sau vài tháng thì mọi sự đã rồi, miền Nam đã sụp đổ và người lính đã mang đầy thương tích từ thể xác đến tâm hồn.

Chúng ta ngây thơ tin ít nhiều vào tờ giấy lộn “Hiệp Định Ngừng Bắn” và “Văn Hối Hòa Bình”, vào thành trì Thế Giới Tự Do mà miền Nam là tuyến đầu chống Cộng Sản. Người lính đã bị bỏ rơi một cách ngán ngơ nhưng chẳng than trách khi bị co cụm theo hiệp định và cạn dần nguồn tiếp vận.

Chúng tôi buồn và tự trách không tròn bổn phận để đất nước lâm than đang rơi vào tay

Cộng Sản. Nếu đất nước hòa bình và thịnh vượng thì chúng tôi cũng an phận thua cuộc và tù tội. Nhưng mỗi lần nghĩ về những tháng ngày quân ngũ, những canh giữ cho miền Nam từng ngày được yên bình, chúng tôi đau đớn cho những anh em chiến hữu đã hy sinh. Quả thật vết sẹo tâm hồn chưa lành được cho đến khi mọi an vui về với đất nước thật sự đến.

Tháng 6 năm 1975, khi bị đưa vào trại Côn Tiên Quảng Trị, nơi những anh em Mũ Xanh Lữ Đoàn 147/TQLC bị bắt từ Thuận An, nhiều người uất quá hỏi thăm tại sao giờ này lại lọt vào đây, đa số anh em một lòng chọn chỗ đứng là tù binh thay vì hàng binh có nhiều lợi thế hơn để về, do vẫn tin rằng quân đội mình, chính nghĩa mình sẽ ra giải cứu.

Anh em trách sao lại lọt vào trại tù giờ này mà không thoát đi. Một cuộc quyết chiến tại chiến trường phía Bắc miền Nam này cũng vì hết lòng tin tưởng vào sứ mạng gìn giữ miền Nam Việt Nam cho lý tưởng tự do, không Cộng Sản rồi cuối cùng rơi vào cái rọ lưới “Cự Lại Tư Hiền” mà quanh là sóng biển mênh mông.

Có những người bạn an ủi với nhau rằng chúng ta đã làm hết bổn phận, nhưng cứ nhớ câu: “Toàn dân ngưỡng mộ chiến sĩ oai hùng...” thì lại đau xót lắm, nhất là những người dân hiền lành đã tin tưởng vào người lính mà nay lại rơi vào cảnh bẽ dẫu!

Trước thảm họa mất đất, mất biển, biên giới bị dờn lán ranh, người dân thiết tha với đất nước không khỏi thở dài với hai chữ “ước gì” khi nhớ về những người lính Thủy Quân Lục Chiến từng có mặt trên bất cứ chiến trường nào có sự xâm lăng củ giặc thù.

Đến bây giờ, mùa Thu 2016, sinh nhật 62 tuổi một đơn vị tinh nhuệ như TQLC, mọi giải mã đã rõ ràng và ai cũng trách vì VNCH nằm trong thế quốc tế, đồng minh bỏ vì nguồn lợi những nước lớn. Nhưng hãy tự trách lấy mình-

Thủy Quân Lục Chiến

miền Nam quá tự do và đa số vô trách nhiệm: Tôn giáo, đảng phái, các đoàn thể, các đơn vị kinh tế...chỉ nghĩ đến mình nên mới có kết cuộc bi thảm 30 tháng tư.

Dù đồng minh bỏ, chúng ta cũng cầm cự được vài ba năm nữa. Nơi một góc của chiến trường xưa, ...chiều 25 tháng 4 năm 75 tại dốc 47 Biên Hòa, Tiểu Đoàn 1/TQLC cho tái phối trí và trang bị và hỏa lực, từng trung đội được xếp hàng thứ tự lên xe lôi bồi nhận vũ khí từ tổng kho Long Bình. Những khẩu súng M16 mới toanh trong bao ny lông hình tam giác còn bụi phấn, chỉ cần hạ đầu ruồi theo xạ biểu số 0 là tác xạ chính xác, những quả đạn, ống phóng M72 bóng loáng được trang bị cho một cuộc tử chiến.

Rồi những người lính vẫn tuân thủ trên phòng tuyến, níu giữ từng tấc đất trong tư thế chờ đợi. Giờ phút mà chỉ biết Tổ Quốc chỉ còn trước nòng súng và cuộc chiến chống Cộng Sản đang ở làn ranh hai đoàn quân có chiến xa đang dàn trận giữa con đường vào huân khu Long Thành.

Đất nước vào thế một mất một còn mà tinh thần chiến đấu vẫn kiên trì. Các cấp chỉ huy tối cao không còn, đã cao bay xa chạy tìm sống thì nơi chiến trường này, bên từng phút kịch chiến với quân Cộng Sản, Đại Úy Bùi Bồn Tiểu Đoàn Phó/TĐ1/TQLC luôn sát cánh từng người một, từ phút một, Anh vừa điều quân vừa tiếp cứu...

Trận chiến cuối cùng giữa làn thuốc súng chỉ còn ông và cánh B Tiểu Đoàn với hùng khí bốn chữ Thủy Quân Lục Chiến và Tổ Quốc. Một hố chôn tập thể chiến hữu sau trận chiến cho gần 50 chiến sĩ gồm Mũ Xanh, Dù, Biệt Động Quân bên trái cạnh con đường vào trường Bộ Binh Long Thành.

Máu của TQLC đã đổ xuống nhiều trên Bốn Vùng Chiến Thuật, máu đã tạo thành CƠN

SÓNG THẦN để xua đuổi, tận diệt biết bao quân thù Cộng Sản để gìn giữ đất nước. Thế nhưng, nghĩ mãi để tìm ra câu trả lời đúng nhất cho kết cuộc bi thảm mà vẫn không tìm ra!

Tại họa đất nước hôm nay quá tức tưởi, ảnh hưởng phía đồng minh quá mạnh, chúng ta bị bỏ rơi nửa chừng và họ tháo chạy thật lạnh lùng. Hậu tuyến miền Nam bị lung đoạn làm ảnh hưởng chính nghĩa: Không một chính phủ nào làm vừa lòng người được, các đoàn thể cứ mãi biểu tình chống đối, dân biểu thiên tả, tôn giáo đòi hỏi...nghĩa là hậu phương rất lộn xộn.

Khi người lính chiến đấu cô đơn ở ngoài mặt trận, đang sống chết quên mình thì hậu tuyến cứ mê mãi dư âm những bản nhạc phản chiến, cứ trốn lính, cứ ích kỷ và phá hoại- là những vết dao đâm sau lưng chiến sĩ đang trực diện chống quân thù ngoài tiền tuyến. Trong lúc đó, người dân hiền lành biết thương lính thì ở thế yếu, ngày đêm chỉ biết nguyện cầu, trông chờ hòa bình cho người lính hết khổ.

Tóm lại, nếu không có những phong trào tiếp tay với Cộng Sản, những mơ tưởng hão huyền thì làm sao Cộng Sản vào được. Chỉ cần mỗi người một tiếng nói, mỗi người một hành động không chấp nhận Cộng Sản thì Cộng Sản khó tồn tại.

Nghĩ đến đây chúng ta cảm thấy đau nhức, vết thương đau nhất là biến cố 30 tháng 4 năm 1975, mấy chục năm rồi mà vết sẹo vẫn chưa lành./.

MX Phạm Huê & Ngô Chi